

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 248/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť L. Č., Š., zastúpenej advokátkou JUDr. R. F., Š., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 46/2006 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2008 a jeho rozsudkom z 13. mája 2008, v oboch prípadoch v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania, za účasti Okresného súdu Galanta a Krajského súdu v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2008 doručená sťažnosť L. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 46/2006 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2008 a jeho rozsudkom z 13. mája 2008, v oboch prípadoch v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania.

V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 46/2006 sa navrhovateľ (bývalý manžel sťažovateľky) domáhal po rozvode manželstva proti sťažovateľke vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) s tým, že hodnota sporu podľa návrhu predstavovala 859 852,20 Sk.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 46/2006 zo 6. novembra 2007 vyporiadal BSM, pričom predmetom vyporiadania podľa výroku označeného rozsudku boli hnutelné veci, majetkové práva a záväzky v celkovej hodnote 53 441,40 Sk. Vo zvyšku okresný súd návrh navrhovateľa zamietol. Sťažovateľka vyslovuje názor, že týmto rozsudkom okresný súd *„fakticky určil hodnotu sporu na 53.441,40,- Sk, čo oproti pôvodne podanému návrhu predstavuje neúspech navrhovateľa vo veci v časti 806.410,80,- Sk (93 %)“*.

Uvedeným rozhodnutím, ktoré je podľa sťažovateľky zjavným neúspechom navrhovateľa v konaní, okresný súd nepriznal sťažovateľke náhradu trov konania a svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 142 ods. 2 v spojení s § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) tak, že *„ani jeden z účastníkov nemal vo veci plný úspech“*.

Okresný súd poukázal tiež na to, že k dohode o vyporiadaní BSM nedošlo z dôvodu protichodných postojov oboch účastníkov konania, a preto vyporiadanie BSM súdnou cestou bolo jedinou možnosťou, ako usporiadať ich vzájomné vzťahy, pričom toto vyporiadanie je v záujme oboch účastníkov. Okresný súd preto považoval za odôvodnené, aby si každý z účastníkov znášal trovy sám.

Včas podaným odvolaním napadla sťažovateľka uvedený prvostupňový rozsudok vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolaním, ktoré bolo spolu s odvolaním navrhovateľa vo veci samej prerokované krajským súdom. Krajský súd v odvolacom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Co 32/2008 z 13. mája 2008, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľka tvrdí, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 46/2006 zo 6. novembra 2007, ako aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 32/2008 z 13. mája 2008 v časti výrokov o náhrade trov konania „*vykazujú viacero znakov nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a nesprávnosti, rovnako ako zásadným spôsobom narušajú rovnosť účastníkov konania*“.

Porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy (narušenie rovnosti účastníkov konania, a tým aj všeobecnej rovnosti v právach) vidí sťažovateľka v tom, že okresný súd a krajský súd „*nespravodlivo favorizovali navrhovateľa ako zjavne neúspešného účastníka v konaniach pred súdmi oboch stupňov*“. Sťažovateľka vyjadruje zároveň pochybnosť o nestrannosti uvedených všeobecných súdov.

V nadväznosti na to sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že:

„*Neúspech navrhovateľa v konaní bol 93 %, v konaní pred porušovateľom v 1.) a 2.) rade sa domáhal vyporiadania aktív patriacich do BSM v takej výške, ktorá podstatným spôsobom navýšila náklady sťažovateľky na jej obranu proti podanému návrhu a na úhradu kvalifikovanej právnej pomoci zo strany advokáta.*

Trovy právneho zastúpenia pred porušovateľom v 1.) rade podľa zaslanej špecifikácie predstavujú sumu vo výške 72.809,70 Sk. Sťažovateľka tieto náklady v súvislosti s konaním vynaložila a jej úspech vo veci bol takmer 100 %-ný, napriek tomu jej sťažovateľia v 1.) aj 2.) rade (sťažovateľka mala zrejme na mysli porušovateľov, pozn.) ako úspešnej účastníčke upreli právo na náhradu trov konania.“

Okresný súd a krajský súd podľa sťažovateľky svojím rozhodnutím o nepriznaní náhrady trov konania „*nekorešpondujúcim s výrokom vo veci samej a úspechom sťažovateľky v konaní, spôsobili sťažovateľke ujmu na jej právach*“.

Podľa sťažovateľky tým došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy.

Sťažovateľka argumentuje aj tým, že označené rozhodnutia súdov oboch stupňov sú nepreskúmateľné, pretože nie je zrejmé, ako sa vysporiadali s otázkou úspechu, resp. neúspechu toho-ktorého účastníka konania. V súvislosti s tým sťažovateľka uvádza, že odôvodnenie rozsudku musí obsahovať *„výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku súdu a súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukázaním na všetky skutočnosti z vykonaného dokazovania, ale tiež s poukázaním na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je poukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia v konaní o riadnom opravnom prostriedku, teda musí byť preskúmateľné. Rozhodnutia sťažovateľov v 1.) a 2.) rade požiadavkám kladeným na rozhodnutie súdu nevyhovuje. Ich odôvodnenie nie je jasné, logické a nevyplýva z neho, prečo a akým spôsobom porušovatelia v 1.) a 2.) rade dospeli k uvedenému záveru.“*

Sťažovateľka ďalej cituje znenie príslušných článkov ústavy a dohovoru, ktoré boli v okolnostiach daného prípadu podľa jej názoru porušené, a opätovne zhrňuje hlavné dôvody, v ktorých vidí ich porušenie.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 46/06 porušil právo L. Č., nar..., bytom Š. na základe čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 32/2008 porušil právo L. Č., nar..., bytom Š. na základe čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd SR rozsudok Okresného súdu v Galante, sp. zn. 7 C 46/06 zo dňa 06. 11. 2007 v časti náhrady trov konania a rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn.

9 C 32/2008 zo dňa 13. 05. 2008 v časti náhrady trov konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu v Galante.“

Sťažovateľka zároveň žiadala ústavný súd o náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 46/2006 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007

Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 46/2006 a jeho rozsudkom zo 6. novembra 2007, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd vychádzal z toho, že v uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom zo 6. novembra 2007 o vypořiadaní zaniknutého BSM navrhovateľa a sťažovateľky a zároveň účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Podaným odvolaním navrhovateľ napadol správnosť celej výrokovej časti rozsudku, kým sťažovateľka podala odvolanie iba proti výroku o náhrade trov konania.

Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľky v podobe odvolania smerujúca proti rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 13. mája 2008.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu prechádzal, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania

patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2008 a jeho rozsudkom z 13. mája 2008

Podstatou sťažnosti proti postupu a rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 32/2008 a jeho rozsudku z 13. mája 2008 je jednak odlišný právny názor sťažovateľky na výklad a aplikáciu ustanovenia § 150 OSP (podľa ktorého ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať) a jednak námietka nepreskúmateľnosti odôvodnenia uvedeného rozsudku v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania ani jednému z jeho účastníkov.

Sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu, podľa ktorého ako dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby jej nebola priznaná náhrada trov celého konania, napriek tomu, že *„jej úspech vo veci bol takmer 100 %-ný“*, boli zohľadnené tie isté okolnosti, ako v konaní pred prvostupňovým súdom. Stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania jeho účastníkom poukázal krajský súd na to, že *„vo veci nemal ani jeden účastník plný úspech. K dohode medzi účastníkmi konania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo, keďže obaja účastníci mali protichodné postoje. Vyporiadanie BSM súdnou cestou bolo jedinou možnosťou usporiadania vzájomných vzťahov účastníkov vo vzťahu k tomuto majetku po zániku ich manželstva. Vyporiadanie súdnou cestou bolo teda v záujme oboch účastníkov konania, súd prvého stupňa preto správne rozhodol, ak ani jednému z účastníkov nepriznal náhradu trov konania na súde prvého stupňa.“*

Pokiaľ ide o nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov, krajský súd to odôvodnil iba tým, že „*ani jeden z účastníkov konania v odvolacom konaní nemal vo veci úspech, keď jeho odvolaniu nebolo vyhovené*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov v sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ustanovenie § 150 OSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania alebo plnú náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada.

Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon (Občiansky súdny poriadok) neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pričom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Požiadavka ústavne konformného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každý výrok rozhodnutia, teda aj na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom v § 212 ods. 1 a § 219 OSP prehodnotil zistený skutkový stav a, ako už bolo uvedené, rozsudkom sp. zn. 9 Co 32/2008 z 13. mája 2008 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo veci samej, ako aj v časti nepriznania náhrady trov konania pred okresným súdom žiadnemu z účastníkov. Čo sa týka trov odvolacieho konania, ich náhradu žiadnemu z účastníkov nepriznal konštatujúc, že ani jeden z nich nemal v odvolacom konaní úspech.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúma rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 OSP, použitie ktorého je výnimkou, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na kontext tej-ktorej posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad (teda že sú dôvody na aplikáciu § 150 OSP splnené), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom

prípade by mohlo ísť o postup, v ktorý by mohol mať črty svojvôle. Ústavný súd však v danej veci nezistil, že by zo strany krajského súdu mohlo ísť o takýto prípad.

Dôvody hodné osobitného zreteľa videl krajský súd, rovnako ako pred ním okresný súd, v tom, že žiaden účastník konania nemal vo veci plný úspech, že medzi účastníkmi konania nedošlo k dohode o vypořiadaní BSM, a preto vypořiadanie súdnou cestou bolo jediným riešením uspořiadania ich vzájomných vzťahov po rozvode manželstva. Vo vzťahu k náhrade trov konania ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka bola síce v konaní pred súdom prvého stupňa jednoznačne úspešnejšia než navrhovateľ, ale vzhľadom na charakter prerokovanej veci a vzťah medzi účastníkmi konania jej nebola priznaná náhrada trov konania. Aplikácia ustanovenia § 150 OSP založená na výnimočnosti predmetu konania alebo pomerov na strane účastníkov je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd v rozsudku sp. zn. 9 Co 32/2008 z 13. mája 2008, osvojujúc si v plnom rozsahu názor okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, síce stručne, ale napriek tomu dostačujúco odôvodnil, v ktorých okolnostiach na strane účastníkov konania videl dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 150 OSP. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a uspořiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania hradil každý účastník vlastné trovy sám. Skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania účastníkom nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež

konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 32/2008 a jeho rozsudkom z 13. mája 2008 a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. III. ÚS 151/05).

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy.

Z obsahu sťažnosti totiž možno vyvodit', že ich porušenie sťažovateľka zakladá výlučne na tvrdenej arbitrárnosti záverov namietaného rozhodnutia krajského súdu týkajúcich sa odôvodnenia nepriznania náhrady trov konania jeho účastníkom. Z toho dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa týmito ďalšími článkami ústavy, ktoré mali byť podľa sťažovateľky porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a priznaní náhrady trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008